KVINDEBLADET

• HVAD VI VIL •

UDGIVET AF

DE SAMLEDE KVINDEFORENINGER.

Nr. 13.
Udgaar hver Søndag. Abonnement 60 Øre pr. Kvartal foruden Postpenge. Annoncer pr. Petitlinie eller dens Plads 10 Øre.

København, Søndagen den 26. Marts 1893.

VI. Aargang.
Alle Klager over Uregelmæssigheder i Bladets Forsendelse bedes indgivet til det Posthus, hvorfra Bladet udleveres.

Abonnement paa
Kvindebladet „Hvad vi vil"
tegnes paa nærmeste Posthus.

For at undgaa Stansning af
Kvindebladet „Hvad vi vil"
erindrer vi vore ærede Holdere om, at Postvæsenet kræver forud Betaling *senest* den 26. Marts.

Borgerrepræsentantvalgene.

Mændene fortæller saa ofte, at Kvinderne har en saadan Indflydelse, at de ikke behøver Stemmeret; Mændene stemmer, som deres Hustruer vil. — — — Hvis det var sandt, saa sejrede Oppositionens Liste paa Tirsdag, thi de Kandidater, der denne Gang er stillet op, d'Hrr. Maler Jensen, Kursusbestyrer Klausen, Bager Marstrand, Boghandler Philipsen, Tømrermester Thommesen, Folketingsmand Trier og Redaktør Wiinblad, alle er de Mænd, som er kendte for deres Forstaaelse af Byens sande Vel.

Kommer de ind i Kommunalbestyrelsen, vil de ikke spare paa Mad til de sultne Skolebørn, en udmærket Undervisning for de fattiges Børn eller en human Omsorg for gamle og syge. Netop de Ting, som Kvinderne særligt ønsker, vil disse Mænd arbejde for. De vil have andre og mere retfærdige Skatteforhold, de vil have Fællederne omdannede til Parkanlæg, mere passende til Friluftssport, og meget andet.

Lad os Kvinder gøre Mændenes Ord til Sandhed, at det er os, der har den største Indflydelse i Hjemmet over Manden, saa vil paa Tirsdag ingen Mand blive hjemme af dem, der vil Sundhed for den unge Slægt og Lykke og Velvære for Byen, han vil give sin Stemme til Oppositionens Liste.

Søndagstanker.

Af *Uffe Birkedal.*

Ps. 68, 12 lyder i vor almindelige Bibeloversættelse saaledes: „*Herren lader Ordet udgaa; de Kvinder, som bringer glad Budskab, er en stor Hær*".

Her prises aabenbart Kvindernes Evne til at føre „Herrens Ord" ind i Folkets Hjerte, — det glade Budskab om Guds Miskundhed og Sandhed. Og kender vi lidt til den hellige Skrift, møder vi ogsaa den ene Kvindeskikkelse efter den anden, der er bleven Budbringersker for Himlens Gud, hans Tjenerinder paa Jorden.

Men det tør vel nok siges, at hvert sandt og kærligt Ord, der lyder i Verden, til sidst er udgaaet fra Gud. Og saaledes bliver det „en stor Hær" af Kvinder, der over al Verden har bragt og bringer „godt Budskab" til Menneskeslægten, som Hustruer, Søstre eller Mødre.

Og sikkert aller mest som *Mødre*. Det er en Erfaringssandhed, at de fremragende Mænd, der har ført an i Folkenes Liv eller den hele Verdensgang, gerne har modtaget den rigeste Naturarv og de stærkeste Indtryk fra Mødrene. Vort eget lille Folks Historie kan nævne mangfoldige Stormænd, saa vel i Aandens som Haandens Verden, der er Vidnesbyrd herom. Men særlig Kirkens Historie bekræfter den almindelige Erfaring – man tænke paa Augustin, Ansgar, den hellige Bernhard.

Det højeste Vidnesbyrd finder vi dog i den unge Kvinde, Jomfruen fra Nazaret. Som ingen anden blev hun en „Herrens Tjenerinde", — det hun jo ogsaa kalder sig selv og priser sig lykkelig ved.

Derom tør vi være forvissede, at „den velsignede blandt Kvinderne" har været usigelig meget for sin Søn. Saa vist som han, der er Guds Enbaarne, var sandt Menneske, saa vist har han ogsaa gennemgaaet en Udvikling, er vokset op gennem Barndomsaar til Yngling og Mand, vokset op under sin Moders Øje. Hvor ypperlig Grundtvigs bibelske Sang om Nazarethjemmet end er, saa er det sikkert fejl, at Jesus „uden Skolegang blev klog". Dette minder snarest om de saakaldte „apokryfiske" efterladte „Evangelier", der tidligt opkom, og hvor Jesusbarnet skildres mest af alt som et Troldebarn, der gør allehaande Kunster. Men den Slags Forherligelse af Jesus kan vi ikke have med at gøre. Nej, han voksede baade ti og tyve Aar til sin fuldmodne Alder.

Han blev ikke „klog uden Skolegang". Han gik netop i Skole, i den bedste af alle, en from, ædel og ren Moders Skole. Hun har opdraget ham, undervist ham, vejledet ham, lige fra han kunde skønne.

Den nys afdøde Digter og Præst Chr. Richardt har givet os det i mine Tanker sandeste og skønneste Billede af Jesus Opvækst „mellem de grønne Høje" ved Nazaret. Marie træder os i dette Digt saa vidunderlig elskelig i Møde som Opdragerinden. Hun lærer ham at elske Naturen, — Markens Blomster, det skyggefulde Egetræ og den ranke Palme, Havet, som blinker der ude bag Karmels Top, det lille Kid, som springer paa Bjergskraaningerne. Og hun fører ham ind i Israelfolkets mægtige Saga med Forjættelserne til Fædrene. — Hun har bragt ham „godt Budskab" fra Tilværelsens baade jordiske og himmelske Egne, Budskabet om Guds Naade og Sandhed,